

Intro

Maria Quist

De aarde was wit berijpt en de maan scheen op zijn mooist in die ene nacht. Koperwieken vonden feilloos hun weg in het donker. Door het gejammer van de bosuil klonk de eenzame schreeuw van een reiger.

De zon brak door de schitterend roze ochtendnevel en alle leven ontwaakte. Het gekwetter van de mezen en het bescheiden wintergezag van de roodborst werden onderbroken door een angstschreeuw toen de hongerige sperwer toesloeg. Doodse stilte, heel even. Daarna was alles als tevoren.

Een buizerd vloog klagend rond zijn nestboom, achtervolgd door zwarte kraaien. In de kale takken zaten enkele dieprood gekleurde goudvinken. Een groepje staartmezen dartelde van boom naar boom. Lieve kleine donsballietjes met hun lange, onhandige staarten.

Onder de statige, bemoste bomen lag het nog warme lichaam van een prachtige jonge buizerd. Alleen zijn jeugd was hem geschonken...

De sneeuw ging over in regen. Het waaide en de kale bomen tekenden zich af tegen de grauwe avondlucht. Grote zwermen kraaien en kauwen zochten luidruchtig een slaapplek in de wiegende bomen. Hun gekras leek samen met de toegenomen wind over te gaan in een loflied op de grootsheid van de schepping, in al haar facetten. De eeuwige kringloop van leven en sterven. De waarde van alle schoonheid en liefde die ons omringen en de zin van het diepe lijden, onlosmakelijk aan het leven verbonden. De grauwe lucht werd een warme deken en de bomen boden troostend beschutting.

Tussen de dode bladeren bloeide het eerste sneeuwlokje.

(Zie mededelingen)

Tekening: Kees de Grijp